

Cadira buida

Un relat de: [Només sóc jo](#)

Hi ha quelcom d'inusual en una cadira buida. És un potencial símbol per a moltes coses. Analitzem-ho. Per començar una cadira no pot estar buida, doncs de la mateixa manera que no es pot omplir tampoc no es pot buidar, semànticament no té sentit. Així doncs, les cadires sempre estan buides perquè és impossible omplir-les però m'agrada pensar que sempre estan plenes perquè és impossible buidar-les.

No obstant, quan sentim a parlar d'una cadira buida ens ve al cap una cadira sola, sense ningú que hi estigui assegut o asseguda a sobre. Podríem dir aleshores que aquesta imatge que projectem es tracta d'una cadira incompleta? Estaríem errant un altre cop, perquè una cadira no necessita a ningú assegut per ser cadira completa, aquest es el seu propòsit, el perquè de que hagi estat creada, però seguirà sent una cadira encara que ningú consumi la seva finalitat. La paraula que busquem és inutilitzada, en aquest moment la cadira no està sent utilitzada per cap cul. Però perquè segueix havent-hi quelcom d'inusual en una cadira sola? Doncs perquè està mancada d'amor, la persona i la cadira s'atrauen i no ho saben.

Així doncs tenim una cadira completa inutilitzada, mai inútil, als nostres caps. Aturem-nos un moment a pensar en això; inútil seria si no hi hagués lloc on posar el cul, aleshores deixaria de ser cadira i podríem buscar una nova paraula per aquesta cruel creació sense finalitat. Però tornem a la nostra cadira completa i útil que no està sent utilitzada.

La tenim allà, palplantada, sent objecte tota l'estona, sense moure's, sense respirar. Me la podria imaginar moderna i metàl·lica, freda al tacte i estrangera en una casa plena de coses modernes, metàl·liques i fredes al tacte, ben sofisticada i antipàtica, on les coses s'han escollit a propòsit, per què tot lligui amb tot tal com ordenen les revistes d'interiorisme, tiranes que deformen la realitat fent-nos creure que les modes són absolutes.

També me la podria imaginar complexa, barroca, encoixinada perquè hi descansin grassos culs aristocràtics. Intentant consolar la seva soledat amb les altres coses antigues, cares, del menjador, que en realitat la menyspreen amb bonics somriures assajats. La veuria reprimida i tímida, sense comunitat. La veuria trista i envernissada de la presumpció de superioritat que neix de la falta d'amor circumdant.

Podria ser de molts materials, de molts colors, de moltes mides. I sempre seria cadira. Me la podria imaginar de moltes maneres, però me l'imagino de fusta i simple i plena d'anys per tot arreu. Forma part del cosmos natural de la cuina, ha absorbit la fragància dels vapors de quatre mil receptes. Me l'imagino vella, queixant-se grinyolant al moure's sobre les rajoles, amiga del davantal brut i de les estovalles de quadres blaus i blancs. La veig treballadora i contenta, l'estimen, té nom propi.